

De week - Woensdag

- Ik heb je wel eens vrolijker gezien, zei Renee.

Haar vriendin mikte sleutels in haar tasje, keek de kamer rond en nam een pakje papieren zakdoekjes van de eettafel. Ook dat ging in haar tas.

- Sleutels... zei Lynn, zakdoekjes...

- Ik bedoel, het is woensdag. We gaan de paden op, de lanen in. Ik heb een pracht van een dorpje gevonden. Het ligt aan de rand van een vallei.

- Balpen...

- Voel je je wel lekker? vroeg Renee bezorgd.

- Ik voel me prima, zei Lynn.

- Het is woensdag.

- Dat weet ik.

- Wat is er gebeurd?

Lynn zuchtte, zette haar tasje op tafel neer en zei:

- Ik werd daarnet dus gebeld, vlak voordat jij binnenstapte.

- Toch niet...

- Jawel, het verzorgingstehuis. Het ging weer eens over mijn moeder. Over mijn moeder! riep Lynn geërgerd uit. Terwijl het woensdag is. De woensdag is voor de uitstapjes, voor de jolijt. Donderdag, dan wil ik het gezeur wel aanhoren, maar niet op woensdag!

- Was het ernstig?

- Ach welnee. Ze had de verzorger een bord met eten naar zijn hoofd gesmeten.

- Dat lijkt me anders behoorlijk ernstig.

- Dat is het niet, want ze miste.

- Waarom bellen ze jou eigenlijk? Jij kunt daar toch niets aan doen?

- Ik ben de contactpersoon. Als er iets aan de hand is, bellen ze mij het eerst.

- Vervelend. Dus daarom ben je zo sikkeneurig. Op woensdag sta je meestal stralend van plezier op mij te wachten.

- Tuurlijk. Ik was als kind dol op schoolreisjes.

- Waarom, vroeg Renee, smet ze eigenlijk dat bord naar z'n hoofd?

- Wat maakt het uit? Ze gooide en ze miste, meer valt er niet van te zeggen. Het is nog goed nieuws ook. Blijkbaar is ze niet zo zwak als we dachten. Ik zal haar voorstellen de volgende keer iets te smijten dat zwaarder is, zoals een marmeren asbak. Dat is goed voor haar conditie.

- Je maakt een grapje.

- Weet je wel wat een fysiotherapeut kost? Die verzorgers betaalt ze toch al.

- Afijn, zei Renee, het is nog geen reden om van de woensdag een moederdag te maken. We gaan wel even bij je moeder langs, maar met het verstand op nul en de blik op oneindig. Daarna gaan we alsnog op pad.

Lynn keek haar met een verwonderde blik aan.

- Bij mijn moeder langs? Waarom zouden wij bij mijn moeder op visite gaan? Ik ga morgen.

- Nou, door al dat gedoe.

- Geen sprake van. Wij gaan naar dat dorpje, ons amuseren, al moet ik er een boerderij voor in de fik steken. Mijn moeder is morgen aan de beurt.

- Maar de verzorgers dan? Willen die niet dat je meteen komt?

- Jawel.

- Dus? zei Renee.

- Dus niet.

- Kan dat dan?

- O jawel. Er staat namelijk nergens in het reglement dat ingrijpen door familie c.q. contactpersoon verplicht is, als een cliënte met eten smijt. Er staat trouwens helemaal niets in het reglement over het smijten met eten. Als ze raak gegooid had, dan hadden we misschien een probleem. Maar ze gooide

mis. Waarschijnlijk bukte die jongen.

- Ken jij dat reglement dan?

- Sinds kort ken ik het van buiten. En weet je waarom? vroeg Lynn.

- Ik ben benieuwd.

- Omdat steeds als ik iets probeerde te regelen, de verzorgers zich achter het reglement verschuilden, zodat ze niets hoefden te ondernemen. Dat hebben ze me vaak geflikt. Ik had ze ook wel iets naar het hoofd willen smijten, maar ik mis niet en het kan strafbaar zijn. Nu pak ik ze op hun eigen trukendoos, het reglement.

- Weten ze, dat je vandaag niet komt?

- Dat weten ze.

- En wat zeiden ze?

- Dat mijn moeder aandacht nodig zou kunnen hebben. Ik heb gezegd dat ze die mogen geven, aandacht. Dat kan nooit kwaad.

- Ze bedoelen natuurlijk persoonlijke aandacht, zei Renee.

- Da's ook goed. Ik zal er niet over vallen.

- Je wordt hier goed in, niet?

- Een expert, zei Lynn. Ik kan het elk familielid van een cliënt in een verzorgingsinstelling aanraden. Je hebt helemaal geen extra personeel nodig, of meer geld, om de verzorging te verbeteren. Alles wat je moet doen, is je verdiepen in het reglement. Eventueel volg je een verkorte cursus rechten.

- Zo'n reglement, is dat niet door een jurist in elkaar gezet?

- Vast wel. Maar je kunt onmogelijk alles voorzien. Er blijft genoeg ruimte over voor interpretatie. Vooral omdat de doorsnee verzorger geen indrukwekkende intellectueel is. Je smijdt gewoon met male fide, in dubio en ipso facto, en ze zakken al door hun hoeven.

- Dat het werkt...

- Uiteraard werkt het. Onze maatschappij is immers zo ingericht, dat de zaken op papier moeten kloppen. De realiteit doet er niet toe. We hebben er inmiddels ook de bevolking voor. De doorsnee burger weet niet beter meer.

- Dat ben ik met je eens. Ik stond laatst nog voor een loket met een, dacht ik, redelijk verzoek, maar inderdaad, de ambtenaar moest de regels volgen, hoe stompzinig ook.

- In het leger eist men van je dat je eerst schiet. Achteraf kun je bezwaar aantekenen, maar als je het bevel krijgt, moet je schieten. Al is het je eigen moeder die voor de loop staat. Niet dat ik daar geen begrip voor op kan brengen.

- Absurd.

- Het is een gigantische camouflage. We voelen namelijk niet zoveel voor onze medemens. Door nu alles in regels te vangen, hoeven we tenminste niet meer te doen alsof we elkaar aardig vinden.

- Dat geloof ik niet.

- Het gaat ook heel ver. Hoe ver rijden is het eigenlijk naar dat dorpje?

- Een uur of twee.

- Da's ver. Dwars door Nederland?

- Nee, de grens over, natuurlijk. Hoeveel valleien hebben wij hier nou?

- In Limburg een paar.

- Het is niet in Limburg.

- Nou, zei Lynn, die haar tasje om haar nek hing, laten we dan gaan.

- Weet je het zeker? Ik vind je niet echt in een woensdagstemming.

- We gaan.

- We kunnen ook morgen gaan, dan gaan we vandaag naar je moeder. Heb je dat alvast gehad.

- Ik ben verdorie op donderdag niet vrolijk, maar op woensdag!

- Goed dan, zei Renee. We gaan.

- Precies. Omdat het woensdag is.

- Het is woensdag, jij je zin.

- Dank je. En nou vlug naar buiten, voor ik chagrijnig word.